

Két kép Obudáról

1.

DERŰS FUVAR

Verőfényes nyári napon, a Bécsi-úton, a téglagyárak felől tart szembe velem. Lassan, méltóságteljesen, a nehézfúvarok ősi módján közeledik. Két hatalmas megtermelt, széles hátú, izmos sárga van eléje fogva. Simára csutakolt, gondozott szőrük ragyog a napsütésben. Szerszámuk cifra rézvereje szikrázva csillog. A szekéren nagy rakomány frissen égett, ropogós, pirospozsgás tégla. Tetején pult. Boldogságában, hogy gazdája őt is magával vitte az útra, alig fér a bőrébe. A szekér egyik végéről a másikig szüntelenül ide-oda futkos és farkcsóválva, játékosan ugatja a járókelőket, az autókat, a házakat, az egész világot. A bakon csontos arcú, nagybaiszú, öreg kocsis, Kalapját hátra csapta, szájában makrapipa. Mellette rongyos ingű, fekete képző, borzas cigánygyerek. Kezében ocska hegedű, Istenigazában húzza, rángatja az öreg kocsis fülébe a nótát.

A háttérben vadgesztenyék dúsán zöldelő lombja koronázza a derűs képet. Mögöttük a téglagyár sudár kéményei lendülnek vígan az égnek. Versenyre kelve pöfkelnek: buzgón ontják a füstöt. Távolabb a Nagykevény szabályos kúpalakú, enyhe szögbe futó csúcsa kéklík.

2.

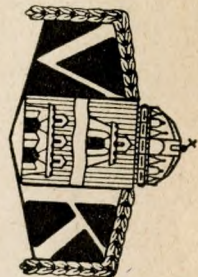
ÉNEKES KOCSIVEZETŐ

A 72-es villamoson gyönyörködtem benne. Ragyogó jókedvében volt. Sapkáját belyárosan félszemére vágta, egyik kezével szokellő taktusban, szüntelenül csöngetett, de csak úgy, pusztán játékból, akkor is, ha nem volt rá szükség. Így ment ez száguldó iramban végig a Bécsi-úton és pedig énekes kísérettel, mert a vidám kocsivezető, dallamos hangját jól nekierezte, egész úton valami értelmes, szerelmes slágermelódiát dandázott. Valahányszor kanyarba értünk és a kocsi lassított, a muzsikális kocsivezető tenőre is pianóra halkult. De mihelyt egyenesbe kerültünk, a növekvő gyorsasággal együtt mindannyiszor lendületes crescendo következett. A téglagyárak mentén meg éppenséggel diadalmas ária módjára zengelt az ének. Úgy éreztem, az éktelenül zakatoló és csörömpölő, régi kerek alkotmánynak az ének rajongó hevében bármely pillanatban szárnya nőhet, hogy azon a napfényes, kéklő magasságokba emelkedjék!

Felejthetetlenül nagyszerű utazás volt. Már régen elhagytuk azt a megállót, amelynél le kellett volna szállnom, de nem tudtam megválni a tüneményes kocsivezetőtől, akinek, mondanom se kell talán, amúgy mellékesen, az úton szembejövő, csinos nőkn is rajta volt a szeme. Ilyenkor egy pillanatra fölhagyott a csengetés, hogy utánozhatatlan gráciával, könnyedén és elegánsan szalutáljon nekik. Szívdertlő öröm volt látnom és hallanom ezt a kocsivezetőt, aki szolgálati közben (melyre kifogástalanul, pontosan ügyet vetett, sem vált pusztán hivatali „közeggé”, hanem megmaradt vérbeli, természetes embernek

Kállai Ernő

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Kállai Ernő		Tárgy: 394. 04	
Cím: Két kép Obudáról		Hel: [redacted]	
Forrás: Kéltér		Idő: 1949	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)
	1949 júni 25		
Székesfehérvári házinyomda 1926 — 8891		Osztalványozás	
Helyszám		Személy	